

РЕШЕНИЕ

№ 4731

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4213** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 9 от Правилника за приложение на Закона за семейните помощи за деца (ППЗСПД).

Образувано е по жалба на Р. М. М. А., ЕГН [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Република България, подадена чрез адв. В. П. от САК, срещу заповед № ЗСПД/Д – С – ЛЦ/947 от 13.04.2023 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) – Л., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за децата Б. М. К. и Х. М. К..

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен. Излагат се доводи, че обжалваната заповед е немотивирана. Посочва се, че жалбоподателката отговаря на всички материалноправни условия за отпускане на месечна помощ по чл.7, ал.1 от ЗСПД. Позовава се на Директива 2011/95/ЕС. Моли, да се отмени заповедта. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П., който поддържа жалбата и предлага да се уважи.

Ответникът – директор на ДСП – Л., редовно призоваван, не се явява, представлява се от юрк. Л., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за

установено следното от фактическа страна:

На 04.04.2023 г. жалбоподателката Р. М. М. А., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Б. М. К. и Х. М. К., е депозирала до директора на Дирекция "Социално подпомагане" - Л. заявление-декларация за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 ЗСПД. Заявителката е декларирала, че както тя, така и отглежданите със съпруга ѝ деца, са сирийски граждани - ученици в редовна форма на обучение. Декларирани са получаваните брутни доходи на семейството в размер на 3 103 лв., пенсии и обезщетения, помощи и стипендии в размер на 0,00 лв. Приложени са издадени от общопрактикуващия лекар служебни бележки, удостоверяващи, че на децата са извършени всички задължителни имунизации и профилактични прегледи.

На 13.04.2023 г. е издадена обжалваната заповед, с която директорът на Дирекция "Социално подпомагане"-Л. е отказал отпускане на помощта по чл. 7, ал. 1, вр. чл. 3, т. 5 ЗСПД, като е мотивирал акта си с това, че децата не са български граждани и Република България не е страна в международен договор за двустранно сътрудничество със С.. Посочено е, че семейството е с предоставен хуманитарен статут.

На 19.04.2023 г. процесната заповед е връчена лично на заявителя, която я е обжалвала с жалба, подадена директно до съда на 02.05.2023 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд-София-град, 3-ти състав, обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от активно легитимирано лице и при наличие на правен интерес, поради което същата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съобразно чл.10, ал.4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.Оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Във връзка с изложеното, нормата на чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От данните по делото се констатира, че жалбоподателката и децата ѝ са със сирийско гражданско и притежават положението на чужденци с хуманитарен статут. Следователно могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното, в чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните

международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България, има постоянен адрес в [населено място],[жк], видно от копие на издадената ѝ карта на чужденец с хуманитарен статут, като правното основание за пребиваването е именно предоставената субсидиарна закрила по Закона за убежището и бежанците. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците в чл. 32, ал. 2 - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно жалбоподателят и двете ѝ деца, притежава статут, равностойно на постоянно пребиващи в страната чужденци. По делото не е спорно, че няма международен договор между България и Сирийска арабска република, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне.

Съдът още намира, че цитираната по-горе норма на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не е съобразена с разпоредбата на чл. 28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко

минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл. 29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по § 1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г.

Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне в 14-дневен срок от получаване на преписката, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 3 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед №ЗСПД/Д – С – ЛЦ/947 от 13.04.2023 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" (ДСП) – Л..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - район Л. за ново произнасяне в 14-дневен срок от получаване на преписката, при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: